

ת"פ 17493/07/14 - מדינת ישראל נגד אמיר חג'אר, איהב אבו שנאב

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 17493-07-14 מדינת ישראל נ' חג'אר ואח'

לפני כבוד השופטת רונית בש
המאשימה: מדינת ישראל
נגד
הנאשמים: 1. אמיר חג'אר
2. איהב אבו שנאב

גזר דין

1. הנאשמים הודו בתיק זה בעובדות כתב האישום שתוקן, במסגרת הסדר טיעון בין הצדדים, אשר לא כלל הסדר לעניין העונש והורשעו בביצוע עבירה של חטיפה, בצוותא חדא עם אחר, עבירה לפי סעיף 369 בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ובעבירה של סחיטה בכוח, בצוותא חדא עם אחר, עבירה לפי סעיף 427 רישא בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין. הוסכם בין הצדדים, כי בעת ביצוע העבירות היו הנאשמים תחת השפעת משקאות אלכוהוליים, אולם אין בכך כדי לקיים את הסייג של הגנת השכרות או הקרבה לסייג זה. כמו כן, הובהר, במסגרת הצגת הסדר הטיעון, כי המאשימה תעתור, בין היתר, להטלת עונש של מאסר בפועל על הנאשמים.

2. כעת, לאחר שהושלם הליך הטיעונים לעונש והוגשו תסקירי שירות המבחן בעניינם של הנאשמים, כמו גם תסקיר נפגע עבירה בעניינו של המתלונן, כל שנותר הוא לגזור את דינם של הנאשמים.

כתב האישום המתוקן

3. בעובדות כתב האישום המתוקן (להלן גם: כתב האישום) נטען, כדלקמן: ג.ב. (להלן: המתלונן) הוא טייס של מצנח ממונע (להלן: הטרקטורון המעופף). ביום 28.6.14, בסביבות השעה 06:30, נחת המתלונן עם הטרקטורון המעופף במנחת יבור (להלן: המנחת) והחל לארוז את הציוד. סמוך לשעה 07:30 סיים המתלונן להעמיס את הציוד על רכבו, נכנס לרכב ותכנן לעזוב את המקום. אז, הגיעו לשם הנאשמים ששהו קודם לכן במקום סמוך, חסמו ברכב מאזדה את דרכו של המתלונן ויצאו מן הרכב הנ"ל לכיוונו. עוד עולה מכתב האישום, כי לאחר שהמתלונן יצא מרכבו, דרשו ממנו הנאשמים כי יטיס אותם, תוך שהם מאיימים עליו שלא יצא מהמקום עד אשר יטיס אותם. המתלונן התקשר למוקד 100 והתריע כי עומדים לתקוף אותו, אולם הנאשמים הבחינו בכך והמתלונן נאלץ להכניס את הטלפון לכיסו,

כשהוא משאיר את הקו בשיחה עם המוקד- פתוח, ללא ידיעת הנאשמים. כן נטען בכתב האישום, כי המתלונן ניסה להסביר לנאשמים, כי השעה מאוחרת וכי התנאים אינם מאפשרים את הטסתם, וביקש כי יבואו ביום שלמחרת.

4. משלא נענה המתלונן לדרישתם הנ"ל של הנאשמים, תפס נאשם 1 את המתלונן בחולצתו ולקח את משקפי השמש שלו, עת שנאשם 2 נצמד אל גופו של המתלונן. הנאשמים איימו על המתלונן, כי אם לא יטיס אותם, יהרגו אותו וישחטו אותו, באומרם כי הם בני משפחת חרירי וכי השטח שייך למשפחת חרירי. נוכח איומי הנאשמים, החל המתלונן לארגן ציוד לקראת הטסת הטרקטורון המעופף, אך המשיך לנסות לשכנע את הנאשמים לוותר על הטיסה, באומר שאין מספיק דלק להטיס אותם. בשלב מסוים, לקח נאשם 2 קרש מתוך הנגרר שהיה קשור לרכבו של המתלונן ואיים לתקוף את המתלונן בראשו באמצעות הקרש כשהוא מניף את הקרש לכיוון פניו של המתלונן. נאשם 1 עצר את נאשם 2 ומנע ממנו מלתקוף את המתלונן באומרו: "חכה רגע". המתלונן התחנן על חייו, אמר לנאשמים שהוא איש משפחה, שיש לו ילדים וביקש מהם שיחוסו עליו. הנאשמים לא שעו לתחנוניו של המתלונן. נאשם 1 החל להכות את המתלונן באגרופים בגופו, לרבות בחזה ובכתפיים. כמו כן, נגח נאשם 1 בראשו של המתלונן מספר פעמיים, כל זאת כשנאשם 2 צמוד לגופו של המתלונן.

5. עוד נטען בכתב האישום, כי בהמשך לכך, הוציא נאשם 2 שקית ניילון מתוך רכב המאזדה ובתוכה חפץ הנחזה לסכין. נאשם 1 נטל את החפץ מידיו של נאשם 2, הצמיד אותו לצווארו של המתלונן, ואיים עליו שאם לא יטיס אותו, הוא ישחט במקום. לאחר שהמתלונן סיים לארגן את הציוד לטיסה, התיישב נאשם 1 על הטרקטורון המעופף. שאז נוכח איומיהם של הנאשמים והשימוש בכוח שהפעילו כלפי המתלונן, עזב האחרון את המנחת והטיס את נאשם 1, בזמן שנאשם 2 נותר להמתין במנחת. במהלך הטיסה שנמשכה כעשרים דקות לערך, נאשם 1 המשיך לאיים על המתלונן באמצעות חפץ, וכשניסה המתלונן לחייג למוקד 100 בשנית, חטף נאשם 1 את הטלפון מהמתלונן, השליך אותו מטה לקרקע וצרח על המתלונן. בשלב מסוים הבחין המתלונן במטוס אחר ובו מכר שלו, ליאור כרמון (להלן: ליאור), שאז סימן המתלונן לליאור לנחות וזה זיהה את בקשתו והנחית את המטוס במנחת. בזמן שהמתלונן ונאשם 1 עוד היו באוויר, צילם ליאור את השניים, ובתגובה רץ לעברו נאשם 2 ואמר לו: " אל תצלם, אל תסתבך איתי, אני מכיר אנשים". לאחר שראה המתלונן, כי המטוס נחת במנחת, הוא אמר לנאשם 1 כי אזל הדלק ואז הנחית את הטרקטורון המעופף. מיד לאחר הנחיתה, נכנסו הנאשמים למאזדה ועזבו את המקום במהירות. איומיהם ומעשיהם של הנאשמים הובילו להקפצת כוחות משטרה רבים ממספר תחנות משטרה, פריסת מחסומים באזור והיערכות מוגברת.

הנאשמים, במעשיהם הנ"ל, כפו בכוח ובאימים, בצוותא חדא, על המתלונן, בניגוד לרצונו, ללכת מהמקום בו שהה, וכן השתמשו שלא כדין בכוח כדי להניע אותו להטיסם בטרקטורון המעופף.

תסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם 1

3. מתסקיר שירות המבחן שהוגש אודות נאשם 1 (להלן בפרק זה: הנאשם), עולה כי האחרון בן 24, רווק, וכי הוא מתגורר יחד עם אחיו בטמרה בבית סבתו, בו הוא שוהה בתנאי מעצר בית מלא. הנאשם סיים 12 שנות לימוד, ועם סיום לימודיו השתלב בשוק העבודה. עד למעצרו בגין תיק זה ובמשך שלוש שנים, עבד הנאשם במפעל אלומיניום. הנאשם שיתף את שרות המבחן בקושי שלו להתמודד עם שלילת חירותו ואי יכולתו לצאת לשוק העבודה, זאת בשל שהייתו במעצר בית.

4. בפני שירות המבחן הצטיירה תמונה משפחתית קשה של נאשם, אשר גדל בצל אב המכור לסמים שריצה עונשי מאסר רבים. הוריו של הנאשם התגרשו ואביו נישא בשנית. הנאשם תיאר בפני שירות המבחן קשר קרוב לאביו ולאמו החורגת. עם זאת, צוין בתסקיר כי הנאשם חווה עד כה קשיים רגשיים כתוצאה מגירושי הוריו ומהתמכרות אביו לסמים.

5. הנאשם לקח אחריות חלקית למעשיו בפני שירות המבחן. לדבריו, במהלך הלילה שקדם לאירוע, שתה וודקה יחד עם שותפו לביצוע העבירות, דבר שלדבריו השפיע על רמת שפיותו ויכולתו לקבל החלטות. הנאשם הוסיף וסיפר לשירות המבחן, כי עת שהוא ושותפו הבחינו במתלונן, החליטו השניים לבקש ממנו להטיסם. הנאשם סיפר, כי השניים הציעו למתלונן כסף, למרות שידעו מראש כי אין ביכולתם לשלם. עוד עולה מדברי הנאשם בפני שירות המבחן, כי במהלך האירוע איים הנאשם על המתלונן, כדי לגרום לו לציית לרצון השניים ולהטיס אותם. עם זאת, הכחיש הנאשם בפני שירות המבחן שנקט באלימות כלפי המתלונן ושלל שהרביץ לו או איים עליו באמצעות כלי חד. שירות המבחן ציין בתסקיר, כי הנאשם הביע צער וחרטה על ביצוע העבירות, אך השליך את האחריות לביצוען על היותו שתוי. הנאשם גילה אמפטיה כלפי המתלונן בהינתן הסבל שגרם לו ובהינתן היות המתלונן נתון בחרדה ובתחושה של סכנה לחייו.

6. עוד עולה מתסקיר שירות המבחן, כי במהלך מעצרו, הופנה הנאשם ליחידה לטיפול בהתמכרויות בטמרה לצורך אבחון וטיפול, וכן כי הנאשם ממשיך בטיפול עד כה. הנאשם הביע בפני שירות המבחן את שביעות רצונו מההליך הטיפולי שגרם לו, לדבריו, להעלות את רמת המודעות העצמית שלו, וכן עוזר לו בזיהוי מצבי סיכון ומאפשר לו לשתף ברגשותיו ובמחשבותיו. צוין בתסקיר, כי מדו"ח סוציאלי שהתקבל מהעובדת הסוציאלית, המטפלת בנאשם ביחידה להתמכרויות, עולה כי בדיקות שנערכו לנאשם העלו, כי הנאשם אינו צורך אלכוהול מאז ביצוע העבירה. ביום 7.3.16 נערכה בעניינו של הנאשם וועדת אבחון והוחלט על המשך טיפול ביחידה. העובדת הסוציאלית הבהירה לשירות המבחן, כי הנאשם משתף פעולה באופן מלא ואובחן כמי שלא פיתח תלות בשתיית אלכוהול. כמו כן, ציינה העובדת הסוציאלית, כי הנאשם מבין את ההשלכות וההשפעות שיש לשתיית אלכוהול עליו, וכן את ההשלכות והמחיר שהוא עלול "לשלם" בשל מעורבותו בביצוע העבירה.

7. בבואו להעריך את גורמי הסיכוי לשיקומו של הנאשם אל מול גורמי הסיכון להישנות עבירות דומות בעתיד, התרשם שירות המבחן כי, הנאשם נמצא בשלבי גיבוש זהותו הבוגרת, בעל יכולת וורבלית וקוגניטיבית תקינה, וכן מצליח לשתף בעולמו הפנימי. שירות המבחן הוסיף וציין, כי הנאשם מצליח להתחבר לחומרת מעשיו ולבעייתיות שבהתנהגותו, וכי הנאשם עבר הליך טיפולי משמעותי, המעיד על הפסקת שתיית אלכוהול מוחלטת. כמו כן, ציין שירות המבחן, כי הנאשם מצליח לשמור על יציבות תעסוקתית. במסגרת גורמי הסיכון, ציין שירות המבחן את הקונסטלציה המשפחתית בה גדל הנאשם בצל אב המכור לסמים והורים גרושים. עוד התרשם שירות המבחן, כי הנאשם בעל קווי אישיות תוקפניים ואימפולסיבי בהתנהגותו, עם נטייה לחציית גבולות, וכן קושי בדחיית סיפוקים, אשר פועל ללא הפעלת שיקול דעת לתוצאות מעשיו. שירות המבחן העריך, לפיכך, כי הסיכון להישנות עבירות דומות ע"י הנאשם הינו נמוך וברמת חומרה בינונית.

8. נוכח כל האמור לעיל ובהינתן חומרת העבירות, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה בעניינו של הנאשם, אשר תוכל להפחית את הסיכון לביצוע עבירות דומות על ידו בעתיד. שירות המבחן ממליץ בפני בית המשפט להטיל על הנאשם עונש מוחשי וקונקרטי, אשר בשילוב ההליך הטיפולי הנ"ל, יביא להפחתת הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק

תסקיר שירות המבחן בעניינו של נאשם 2

9. מתסקיר שירות המבחן שהוגש אודות נאשם 2 (להלן בפרק זה: הנאשם) עולה כי הנאשם הוא הבן השלישי במשפחת מוצאו, המונה זוג הורים ושישה אחים ואחיות. אביו של הנאשם אינו עובד ושוהה כיום בקהילה טיפולית לגמילה מסמים, ואמו עובדת בעבודות ניקיון. הנאשם שיתף את שירות המבחן בכך שאביו, בשל התמכרותו לסמים, התקשה להוות עבורו ועבור אחיו דמות סמכותית ותומכת. עוד סיפר הנאשם, כי אמו נאלצה לפרנס בגפה את המשפחה והתקשה לספק עבורו את צרכיו הרגשיים. אף הנאשם, נאלץ לסייע בפרנסת המשפחה ובשל כך עזב את מסגרת הלימודים הרגילה וסיים 12 שנות לימוד במסגרת של קידום נוער. הנאשם, לדבריו, עבד במשך 3 שנים בעבודות חקלאות ולאחר מכן עבד תקופה של 3 חודשים במפעל לייצור מזגנים. כיום עובד הנאשם באופן מזדמן.

10. הנאשם נטל בפני שירות המבחן אחריות חלקית לביצוע העבירות. לדבריו, הוא ונאשם 1 שתו אלכוהול באופן לא מבוקר עת ששהו ברכבם, סמוך למקום האירוע מושא כתב האישום. עוד לדבריו, איים נאשם 1 על המתלונן שלא נענה לבקשתו, אולם לא פגע בו פיזית. הנאשם טען בפני שירות המבחן, כי הוא ושותפו לא התכוונו לחטוף את המתלונן, וכן טען כי הוא פנה למתלונן באופן אדיב ורגוע, וביקש ממנו להטיס את נאשם 1. הנאשם שלל באופן מוחלט אימים מצדו כלפי המתלונן, כנטען בכתב האישום, והכחיש נקיטה באלימות כלשהי כלפיו. הנאשם הביע חרטה על היותו שתוי, ללא יכולת להפעיל שיקול דעת או למנוע משותפו להתנהל כמתואר בכתב האישום. הנאשם ציין בפני שירות המבחן כי הוא מתנגד באופן מוחלט לשימוש באלימות כדרך לפתרון בעיות, וכן תיאר את התנהגותו כנורמטיבית, בדרך כלל. הנאשם הוסיף וסיפר לשירות המבחן, כי נהג לשתות אלכוהול באירועים, לעיתים רחוקות, ושלל התמכרות לאלכוהול או לחומרים פסיכו - אקטיביים אחרים, ומשכך שלל נזקקות טיפולית בתחום הגמילה. שירות המבחן התרשם מפער בין תאורו של הנאשם את התנהלותו ותפקודו לבין מעשיו, כמתואר בכתב האישום המתוקן.

11. שירות המבחן הביע בתסקירו הערכה, לפיה לניהול ההליך המשפטי בתיק זה קיימות השלכות משמעותיות ומרתיעות כלפי הנאשם שעברו נקי, ואשר מאז ביצוע העבירות (ביום 28.06.14) לא הסתבך בפלילים. מנגד, תיאר שירות המבחן בתסקיר מגוון של גורמי סיכון, הנוצצים בחומרת האירוע שבפנינו והשלכותיו הפוגעניות, וכן בפער בין הצגת הנאשם את עצמו כאדם נורמטיבי, השולל שימוש באלימות, לבין התנהלותו באירוע מושא כתב האישום, הכוללת פגיעה משמעותית במתלונן. עוד ציין שירות המבחן בנקודה זו כי הנאשם התקשה לשאת באחריות למעשיו, הנושאים אופי פוגעני, ונוטה למזער את חומרתם. עוד עולה מהתסקיר כי קיימת אי בהירות ביחד לדפוס צריכת האלכוהול של הנאשם ולשימוש בחומרים ממכרים, וכן כי לא קיימת עבור הנאשם דמות הורית מכוונת, ולפיכך הוא התקשה לרכוש כלים ומיומנויות להתמודדות במצבים בהם צרכיו אינם נענים באופן מידי.

12. נוכח כל האמור לעיל, התרשם שירות המבחן מריבוי גורמי סיכון בעניינו של הנאשם, לעומת גורמי הסיכון, ומקיומו של סיכון משמעותי להישנות מצדו של עבירות בתחום האלימות ברמת חומרה בינונית. לפיכך, נוכח העובדה שהנאשם לא הביע נזקקות טיפולית, ובהינתן חומרת העבירות, כמו גם הקושי של הנאשם להכיר בחלקו ואחריותו לביצוע העבירות, לא בא שירות המבחן בהמלצה בעניינו של הנאשם העשויה להפחית את הסיכון להישנות עבירות

דומות על ידו בעתיד. עם זאת, ממליץ שירות המבחן לבחון את אפשרות שילובו של הנאשם בהליך טיפולי במסגרת שב"ס, במידה שיושת עליו עונש של מאסר בפועל בתיק זה.

תסקיר נפגע העבירה

13. בעניינו של המתלונן הוגש בתיק זה תסקיר נפגע עבירה (להלן בפרק זה גם: התסקיר). מהתסקיר עולה כי המתלונן בן 52, נשוי ואב לשני בנים. לפני כ-20 שנים פתח המתלונן עסק להפעלת טיסות חווייתיות ומתן הדרכה בתחום הטיסה, אשר ממלא חלק משמעותי ואף מרכזי בחייו של המתלונן ומהווה בסיס להגדרתו העצמית. המתלונן החל, בנוסף, לשמש לפני כ-10 שנים כחוקר תאונות אוויריות, עיסוק שחשף אותו למראות קשים של פציעה ומוות. מדברי המתלונן עולה, כי על אף חשיפתו למראות ולמצבים קשים, הוא חווה עצמו, עד לאירוע שבפנינו, כאדם חזק וחסון והתנתק רגשית עת שביצע את משימתו במסגרת תפקידו הנ"ל. עוד עולה מהתסקיר, כי חודשים ספורים עובר לאירוע מושא כתב האישום, עבר המתלונן שיקום ממושך לאחר ניתוח ברגלו. המתלונן שב לטוס שבועיים בלבד לפני האירוע, בהיותו עדיין סובל מתפקוד מוגבל ברגל.

14. המתלונן התקשה לתאר את השתלשלות האירוע מושא כתב האישום, ואף פרץ בבכי ויצא מהחדר במסגרת הפגישה עם עורכת התסקיר. בסופו של דבר, הצליח המתלונן לתאר בפני שירות המבחן את הנזקים שנגרמו לו, לטענתו, על ידי הנאשמים. המתלונן תאר לשירות המבחן את התמונה המצטיירת ממקרא כתב האישום, תוך שהבהיר כי חש חוסר אונים, בהינתן המוגבלות ברגלו שלא אפשרה לו לברוח מהמקום. המתלונן חשף בפני שירות המבחן את תחושת האימה שחש במהלך האירוע, אשר הביאה אותו להסכים להטסת הנאשמים ולהתנהג כלפיהם ברוגע, זאת נוכח מחשבתו שהוא עומד בפני מותו. המתלונן הדגיש את עוצמת ההשפלה שנכפתה עליו באירוע הטראומטי. המתלונן סיפר לשירות המבחן, כי בשבועות הראשונים לאחר האירוע, היה שרוי בחרדה עזה, והיה דרוך ומתוח שמא הנאשמים או מי מטעמם ינסה לנקום בו.

15. שירות המבחן העריך בתסקיר כי חזרת המתלונן לעבודה מרובה מאפיינת נפגעי טראומה, המשקיעים מאמצים רבים בניסיון לתפקד. שירות המבחן התרשם, כי על אף שאיפתו של המתלונן להמשיך בשגרת חייו, הוא עדין ממשיך לסבול מהפגיעה בו באירוע, המקשה עליו להמשיך בחייו ללא הפרעה. הוטעם, בין היתר, כי חלה פגיעה בדימויו העצמי של המתלונן ובחזונית השלמות בחייו. שירות המבחן משווה את המתלונן למי שחווה תהליך של אבל בשל אובדן זהותו העצמית הקדם - טראומטית. עוד מתאר התסקיר את המתלונן כחרד מפגיעה בו ממניעים של נקם בשל הגשת התלונה למשטרה ועדותו בבית המשפט, וכן כי המתלונן שכר תחילה שירותי אבטחה שליוו אותו במסגרת עבודתו בתחום הטיסה וכיום הוא מצויד בגז מדמיע. שירות המבחן זיהה אצל המתלונן אף רגשות של בושה, אשמה וכישלון המלווים אותו מאז הפגיעה, וכן פגיעה במישור חברתי. המתלונן סיפר לשירות המבחן שחלה התרופפות במרבית קשריו החברתיים מאז האירוע, וכן חלה התרופפות בתקשורת של המתלונן בקרב בני משפחתו, זאת נוכח הימנעות משיח פתוח אודות הטראומה שחווה. עוד עולה מהתסקיר כי המתלונן נפגע בעטיו של האירוע גם במישור הכלכלי, זאת נוכח הימנעותו מלהטיס לקוחות מהמגזר הערבי, שהיווה חלק נכבד מקהל לקוחותיו בעבר, וכן נוכח הימנעותו מכניסה ליישובים ערבים לצורך מכירת שמנים וכימיקלים תעשייתיים. כמו כן, המתלונן רכש, לדבריו, טרקטורון מעופף חדש לאחר שלא יכול היה להמשיך ולהשתמש בטרקטורון בו טס במהלך האירוע. המתלונן סיפר, בנוסף, כי עלה במשקל באופן משמעותי, מאז

האירוע, זאת נוכח המצוקה הרגשית בה הוא נתון.

16. בסיכומו של דבר, מתאר התסקיר פגיעה ניכרת במצבו של המתלונן במישורי חייו השונים, בעטיו של האירוע מושא כתב האישום. שירות המבחן בחן עם המתלונן אפשרות לקבלת מענה טיפולי לצורך עיבוד הטראומה, אולם בשלב זה המתלונן מתקשה להיכנס להליך טיפולי מחשש שהדבר יערער אותו ויפגע באיזון העדין שיצר לצורך המשך תפקודו. שירות המבחן ממליץ להשית על הנאשמים, בין יתר מרכיבי הענישה, גם רכיב של פיצוי כספי לטובת המתלונן, זאת נוכח הנזקים הנ"ל שנגרמו לו ועל מנת לסייע לו לקבל הכרה בפגיעה בו ובהשלכותיה הנרחבות על חייו.

טיעוני המאשימה לעונש

17. ב"כ המאשימה הגישה את טיעוניה לעונש בכתב (תע/1) והוסיפה וטענה לעונש גם בעל-פה בדיון בפניו ביום 02.02.17. מטיעוני המאשימה לעונש עולה כי עברם של הנאשמים נקי. ב"כ המאשימה פירטה, במסגרת טיעוניה לעונש את עובדות כתב האישום המתוקן בתיק זה, תוך שהדגישה את החומרה הקבועה בעבירות של חטיפה וסחיטה בכוח, שהינן עבירות הנוטלות מאדם את חירותו על גופו ובחירותיו. ב"כ המאשימה ביקשה לראות את הטרקטורון המעופף ככלי הדומה במהותו לכלי טיס, תוך שציינה כי המחוקק קבע עונש של מאסר עולם בגין עבירה של שוד אווירי, זאת בהתאם לסעיף 17(1) לחוק הטיס (עבירות ושיפוט), תשל"א-1971.

18. ב"כ המאשימה טענה כי בביצוע העבירות, פגעו הנאשמים בערכים בסיסיים ומרכזיים בחיי החברה. הוטעם כי הנאשמים זלזלו במוסכמות הבסיסיות של חירות האדם ופגעו קשות בתחושת הביטחון האישית של המתלונן ובתחושת הביטחון הכללית של נותני השירות. צוין בנקודה זו כי הנאשמים פעלו בבריונות ובאלימות כלפי המתלונן ובמעשיהם פגעו בערכים מוגנים, כדוגמת שמירה על הסדר הציבורי, ביטחונם וכן שלמות גופו וכבודו של המתלונן. לפיכך, מתבקש בית המשפט על ידי המאשימה להעביר מסר הרתעתי ברור לנאשמים ולאחרים שכמותם, זאת על מנת להגן על אזרחים שומרי חוק ולהבטיח את התנהלותם הבטוחה של כלל האזרחים ושל מי שמטיס כלי טיס או כלי רכיבה.

19. ב"כ המאשימה טענה, כי הנאשמים העמידו בסכנה את המתלונן ואת עצמם, ואת כל מי שיתכן ונכח בקרבת מקום, זאת עת שאילצו את המתלונן לבצע פעולה מורכבת של הטסת מצנח ממונע, תוך הפעלת אלימות והצמדת חפץ הנחזה לסכין לצווארו של המתלונן. לטענת ב"כ המאשימה, חלקם של שני הנאשמים הוא שווה, זאת בהינתן העובדה שהחטיפה לא הייתה מסתייעת אלמלא חברו השניים יחדיו לבצעה. ב"כ המאשימה ציינה בנקודה זו מעובדות כתב האישום המתוקן את חלקו של כל נאשם. ב"כ המאשימה אף הפנתה בדיון בפניו לתמליל ת/1א, זאת על מנת להמחיש את חלקו של נאשם 2 באירוע, זאת בתגובה לטענת ב"כ כוחו לגבי חלקו הקטן ביחס לחלקו של נאשם 1. ב"כ המאשימה הדגישה את העובדה שהנאשמים איימו להרוג את המתלונן ולשחוט אותו, כנסיבה לחומרה.

20. ב"כ המאשימה הוסיפה והדגישה את הנזקים שנגרמו למתלונן שחווה אירוע טראומטי ובלתי צפוי ובנקודה זו הפנתה לאמור בתסקיר נפגע העבירה. ב"כ המאשימה ציינה כי למתלונן נגרמו גם כאבים פיזיים ונזק בגין אובדן הטלפון הנייד, כמו גם נזקים כלכליים נוספים העולים מתסקיר נפגע העבירה. עוד צוינו בנקודה זו המשאבים הרבים שהשקיעה

המדינה בעטים של הנאשמים (כוחות משטרה רבים הוקפצו למקום, נפרסו מחסומים באזור והייתה הערכות מוגברת). ב"כ המאשימה ציינה, בטיעוניה לעונש, כי הנאשמים פעלו מתוך רצון לטוס במצנח הממונע, תוך התעלמות מוחלטת מרצונותיו של המתלונן. עוד נטען כי הנאשמים הם בגירים וכי העובדה שפעלו תחת השפעת אלכוהול מהווה נסיבה לחומרה, זאת היות והם שתו את המשקאות האלכוהוליים מרצונם החופשי, מה גם שהוסכם, כאמור, על ידי הצדדים שהמקרה שבפנינו אינו נכלל בגדר סייג של הגנת השכרות או קרבה לסייג זה.

21. ב"כ המאשימה הפנתה לאסופת פסיקה (תע/2) וביקשה להקיש מהפסיקה הנ"ל לענייננו ולהשית על הנאשמים עונשי מאסר בתוך מתחם עונש הולם, הנע בין 4-6 שנות מאסר. ב"כ המאשימה ציינה כי תסקירי שירות המבחן אינם באים בהמלצה טיפולית לגבי הנאשמים. עוד צוין כי תסקירי שירות המבחן ממליצים להשית על נאשם 1 עונש מוחשי וקונקרטי ולשלב את נאשם 2 בהליך טיפולי במסגרת שב"ס, במידה שיושת עליו עונש מוחשי וקונקרטי. ב"כ המאשימה הוסיפה וטענה כי נאשם 1 נטל אחריות באופן חלקי בפני שירות המבחן, וכך גם נאשם 2, מה גם שהנאשמים לא ניסו לתקן את תוצאות העבירה ולפצות את המתלונן. בצד עונש של מאסר בפועל, כאמור, ביקשה ב"כ המאשימה להשית על כל אחד מהנאשמים מאסר על תנאי ופיצוי משמעותי לטובת המתלונן.

טיעוני ההגנה לעונש

22. ב"כ נאשם 1 טען, כי המקרה שבפנינו קל בנסיבותיו ממקרה אחר של חטיפה, זאת בהינתן העובדה שהנאשמים פעלו מתוך רצון להשתעשע ולרחף באוויר, וללא כל כוונה לבצע עבירה, כדוגמת עבירה של רצח או אונס. עוד ציין ב"כ נאשם 1 את היות הנאשמים נתונים תחת השפעה קשה של אלכוהול וטען בנקודה זו, כי הנאשמים לא סיכנו, במצבם, את המתלונן, מה גם שמדובר במתלונן ששירת בצבא כחייל קרבי.

23. עוד הדגיש הסנגור את עברו הנקי של נאשם 1, שהינו בחור צעיר אשר נקלע לראשונה למצב של ביצוע עבירות. צוין בנקודה זו כי נאשם 1 היה, בעת ביצוע העבירות, נתון בגבס בידו, וכן כי הנאשמים ביקשו לעזוב את המקום ואז הבחינו במתלונן. הסנגור פירט בפני בית המשפט את נסיבות חייו הקשות של נאשם 1 - את היות אביו מכור לסמים ואת היותו נעדר תמיכה של הוריו. עוד ציין הסנגור את הודאתו של נאשם 1 בהזדמנות הראשונה, לאחר תיקון כתב האישום, אם כי לאחר שמיעת חלק מהראיות. הסנגור טען כי נאשם 1 למד את לקחו מתקופת המעצר בה היה נתון, וכן כי מאז האירוע, לא שב הנאשם להסתבך בפלילים. הסנגור ציין, כי מתסקיר שירות המבחן עולה כי הסיכון להישנות עבירות דומות על ידי הנאשם הוא נמוך, וברמת חומרה בינונית של עבירות.

24. הסנגור ביקש שלא לשלוח את נאשם 1 למאסר בכלא, בציינו כי מחקרים רבים הראו כי פוטנציאל השיקום במאסר הוא מוגבל, וכן כי מאסר עלול להביא את הנאשם למגע עם החברה העבריינית. הסנגור הדגיש את לקיחת האחריות על ידי נאשם 1 שחסכה זמן שיפוטי יקר. עוד נטען על ידי הסנגור, כי המתלונן לא תמך את טענתו בפני שירות המבחן לגבי נזקיו הכלכליים, במסמך כלשהו. בסיכומו של דבר, ביקש הסנגור להשית על נאשם 1 מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, תוך התחשבות בתקופת המעצר בה היה נתון. לטענת ב"כ נאשם 1, אסופת הפסיקה שהגישה המאשימה מלמדת בדבר מקרים שונים, החמורים בנסיבותיהם מנסיבותיו של המקרה שבפנינו.

25. אף ב"כ נאשם 2 טענה, כי אסופת הפסיקה תע/2 מלמדת בדבר מקרים חמורים יותר מהמקרה שבפנינו, במסגרתם נפגעו המתלוננים באופן קשה, לאחר שהופעלה נגדם אלימות קשה מאוד. עוד נטען על ידי ב"כ נאשם 2, ובצדק, כי אין מקום להשוות את המקרה דנן לעבירה של חטיפת כלי טיס, שבצידה תלוי ועומד עונש של מאסר עולם.

26. ב"כ נאשם 2 הפנתה לתמליל השיחה בין המתלונן לבין הנאשמים (ת/א1), וביקשה ללמוד ממנו בדבר חלקו הקטן של נאשם 2, אשר ביקש מנאשם 1, בחלקים מסוימים בשיחה, לחדול ממעשיו. עוד טענה ב"כ נאשם 2, כי מצבו הנפשי של המתלונן, כמו גם ההתייחסות של משטרת ישראל וההיערכות המוגברת, נובעים גם מהרגישות בה הייתה נתונה החברה במדינתנו בתקופה הרלוונטית, בסמוך לאירוע חטיפת שלושת הנערים. ב"כ נאשם 2 ביקשה לראות את האירוע שבפנינו כאירוע, אשר במסגרתו שני שיכורים טעו וביצעו עבירות, ולא מעבר לכך.

27. ב"כ נאשם 2 טענה כי שליחת נאשם, שזו לו הרשעתו הראשונה, למאסר מאחורי סורג ובריה, עלולה להביא, חלילה, למטרה הפוכה של השתלבותו בחברה עבריינית, כפי שטען ב"כ נאשם 1. ב"כ נאשם 2 טענה כי נאשם 2 לוקח אחריות לביצוע העבירות, וכן הוסיפה והפנתה לנסיבות חייו הקשות של נאשם 2, המתוארות בתסקיר, כמו גם לכך שנאשם 2 היה נתון תקופה ארוכה במעצר בית, דבר שמנע ממנו לצאת לעבוד. לעניין קביעת שירות המבחן בדבר קיומו של סיכוי ברמה בינונית להישנות עבירות על ידי נאשם 2, טענה הסנגורית כי על בית המשפט לבחון את מכלול התמונה, לרבות את העובדה שהנאשמים, שעברם נקי, לא הסתבכו בפלילים מאז שנת 2014. צוין בנקודה זו כי להליך המשפטי היה ערך הרתעתי כלפי נאשם 2, כאמור בתסקיר. בסיכומו של דבר, ביקשה הסנגורית להשית על נאשם 2 עונש קל, תוך שטענה כי גם ענישה של מאסר מותנה יכולה לשמש כלי שיגן על החברה מפני ביצוע עבירות על ידי הנאשמים. ב"כ נאשם 2 הגישה אסופת פסיקה להמחשת עמדתה לעונש בתיק זה (נע/1), תוך שטענה כי במקרים מהסוג שבפנינו נעה הענישה, בין עונש של מאסר בעבודות שירות לעונש של 10 חודשי מאסר בפועל.

28. נאשם 1, במסגרת דבריו בפני בית המשפט, הביע צער על מעשיו מושא כתב האישום, תוך שטען כי עשה טעות עת היותו נתון תחת השפעת אלכוהול. נאשם 1 טען כי מאז האירוע אינו עובד, דבר שהסב לו נזקים קשים, וביקש את רחמי בית המשפט.

29. נאשם 2, במסגרת דבריו בפני בית המשפט, הביע אף הוא צער על מעשיו, ביקש סליחה וטען כי טעה תחת השפעת האלכוהול, תוך שהבטיח לא לשוב על מעשיו מושא כתב האישום. אף נאשם 2 ציין, בדבריו, כי כבר שנתיים אינו עובד.

דיון והכרעה

30. תיקון מס' 113 לחוק העונשין מתווה את העיקרון המנחה כיום את ביהמ"ש בבואו לגזור דינו של נאשם, שהינו, לפי סעיף 40 ב לחוק העונשין, עיקרון ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. יחס זה מבטא, למעשה, את עיקרון הגמול (ראו: ע.פ. 1523/10 פלוני נ' מדינת ישראל, 18/4/12). סעיף 40 ג' לחוק העונשין קובע, כי על ביהמ"ש לקבוע מתחם עונש הולם

למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה הנ"ל. לשם כך, יתחשב ביהמ"ש בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הכלולות בסעיף 40 ט' לחוק העונשין.

31. על בית המשפט בשלב הראשון של יישום תיקון 113 לחוק העונשין, לבדוק האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים, שאז לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד ולאחר מכן לגזור עונש נפרד לכל אירוע (בד בבד עם קביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר) או עונש כולל לאירועים כולם (סעיף 40"ג (ב) לחוק העונשין) (ראו: ע"פ 8641-12 מוחמד סעד נ' מ"י, ניתן ביום 5.8.13). במקרה דנן אין חולק כי העבירות שבפנינו מהות אירוע אחד בגינו ייקבע מתחם העונש ההולם בתיק זה.

32. עבירת החטיפה מהווה שלילה אמיתית של חופש התנועה של הקרבן או הנעתו ללכת ממקום אחד למקום אחר בניגוד לרצונו, הכרוכה בתפיסתו, בעיכובו או בכליאתו או המביאה לאלה (ראו ע"פ 7365/00 פרחאת נ' מ"י (11/8/03), מפי כב' הש' ריבלין). הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים הם- חירותו, כבודו, בריאותו, שלמות גופו ובטחונו האישי של המתלונן, כמו גם האוטונומיה שלו לרצון חופשי. מדובר בערכים חברתיים חשובים ובזכויות יסוד חוקתיות, הנגזרות מחוק יסוד: כב' האדם וחירותו, וברי כי הפגיעה בהם מחייבת תגובה עונשית ראויה. בנקודה זו יצוין, כי מעשיהם של הנאשמים פגעו גם באינטרס המוגן של הציבור בכלל לבל תופר שלוותו וייפגע ביטחונו. עוד יודגש כי חטיפת המתלונן בטרקטורון מעופף טומנת בחובה סיכון פוטנציאלי גם לגורמים אחרים על הקרקע, זאת במידה שחלילה היה מתרסק כלי הרחיפה הנ"ל. לא בכדי קבע המחוקק בגין עבירת החטיפה עונש מרבי של 10 שנות מאסר. כאן יצוין כי בגין העבירה הנוספת בה הורשעו הנאשמים (סחיטה בכוח, בהתאם לרישא של סעיף 427 לחוק העונשין), קבע המחוקק עונש מרבי של שבע שנות מאסר.

בעניינו יפים, בשינויים המחויבים לעניין העבירה של סחיטה בכוח, דבריו הבאים של בית המשפט העליון, כפי שנאמרו בע"פ 602/02 אוחנינה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 22.4.02):

"עבירה של סחיטה באיומים פוגעת באושיות סדרי החברה. ניצול חולשתו של אדם באיומים על בטחונו ושלומו, והטלת אימה כדי להשיג דבר מהקורבן מחייבת תגובה עונשית קשה".

33. הנאשמים ניצלו את חולשתו של המתלונן שעמד חסר אונים אל מול הכוח שהפגינו כלפיו והאימה שהטילו עליו, כאשר אילצו אותו לפעול כרצונם והניעו אותו, בניגוד לרצונו, להטיס את נאשם 1, דבר שגילם בחובו, כאמור, סיכון לא מבוטל לביטחון המתלונן שנאלץ להטיס את הטרקטורון המעופף בתנאים קשים, בהיותו נתון פרק זמן לא מבוטל תחת התנהלותו המאיימת והכוחנית של נאשם 1 כלפיו, כמתואר בכתב האישום המתוקן. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה אציין בנקודה זו, לחובת נאשם 1, את חלקו הדומיננטי בביצוע העבירות, לרבות את העובדה שהאחרון נקט פיזית באליונות כלפי המתלונן עת שהפליא בו את מכותיו. נאשם 1 הינו זה שאיים, באמצעות חפץ, על המתלונן הן על פני הקרקע והן, במהלך הטיסה, שאז המשיך הלה במסכת האיומים וההפחדות כלפי המתלונן. חלקו של נאשם 2 בביצוע העבירות קטן מזה של נאשם 1, אם כי נאשם זה הוא זה שביקש בשלב מסוים להכות את המתלונן, באמצעות קרש, שאז נאשם 1 מנע זאת ממנו. בנקודה זו אוסיף כי נאשם 2 העביר את החפץ ששימש לצרכי איום, לידי המתלונן, וכן נצמד לגופו של המתלונן עת שזה הוכה ע"י נאשם 1. ברם, מנגד, אין להתעלם מהקטעים בתמליל ת/א1, אשר

הובאו על ידי ב"כ נאשם 2, במסגרת טיעוניה לעונש, ומהם ניתן ללמוד בדבר ניסיונותיו של נאשם 2 להניא את נאשם 1 ממעשיו (ראו לדוגמה עמוד 3 לתמליל, שורות 3,5,12,17,24 ושורה 4 לפני הסוף). בנקודה זו אוסיף ואציין כי האזנה לדיסק ת/1 ממחישה את חומרת המצוקה בה היה נתון המתלונן בעת הרלוונטית ואת חוסר האונים שחש אל מול התנהלות הנאשמים כלפיו.

34. למתלונן נגרמו כאבים פיזיים, כתוצאה מהכאתו על ידי נאשם 1, וכן נגרמו לו נזקים רגשיים בלתי מבוטלים, כפי שעולה מתסקיר נפגע העבירה, שפורט על ידי לעיל. בנקודה זו יפים הדברים הבאים, העולים מגזר הדין שניתן בת"פ (מחוזי חיפה) 41100-02-10 מדינת ישראל נ' אנדראוס (10.3.11):

"לעיתים פצעי הלב והנפש כואבים יותר מפצעי הגוף. הם מגלידים לאט יותר ומלווים את האדם שנים רבות יותר. מי שחוה אימה ופחד קשים עלול הדבר להשפיע על חייו בעתיד, הואיל והאימה והפחד עלולים לתת אותותיהם בכל אורחותיו והתנהגותו. מי שאוים, נסחט, הושפל, כבודו נרמס ופרטיותו נחדרה ונגזלה בידיים זרות ומפחידות, עלול להיות מוטרד תקופה ארוכה בשאלות שאין להן מענה כגון: למה זה קרה לי, מדוע הייתי צריך להיות במקום הזה ובזמן הזה, מדוע לא פעלתי כך או אחרת... העור הפצוע מגליד ומתכסה בשכבה חדשה - "פצעי" הכבוד הפגוע, ההשפלה שחוה האדם, האימה שאחזה בו, אף שכלפי חוץ מגלידים גם הם, לא מפסיקים "לרתוח" מבפנים, עוד שנים הרבה"

35. הנאשמים היו נתונים בעת הרלוונטית תחת השפעת אלכוהול, אולם אין לראות בכך נסיבה לקולה, זאת בהינתן העובדה שהנאשמים הביאו את עצמם למצב בו היו נתונים. אין להתעלם מטיעוניהם ההגנה, מהם עולה כי המניע למעשיהם של הנאשמים נעוץ במקרה שבפנינו אך ברצונם הילדותי לחוות טיסה בכלי רחיפה. דא עקא שחווייה זו יכולה הייתה חלילה להסתיים באורח טרגי.

36. להמחשת מדיניות הענישה הנהוגה אם בגין עבירה של חטיפה ואם בגין עבירה של סחיטה בכוח, תובא הפסיקה הבאה:

· בע"פ 7358/12 אחמד ואח' נגד מדינת ישראל (20.2.13) נדון עניינם של שלושה מערערים, אחים, אשר הודו בכך שחברו לגבות חוב בדרך של אלימות- המתלונן נמצא כפות באזיקים בקונטיינר, לאחר שאוים והותקף, לרבות באמצעות אגרופן, והוא שוחרר אך לאחר שהבטיח לשלם את החוב. המערערים 1 ו-2 הורשעו בביצוע העבירה של סחיטה בכוח (סעיף 427(א) סיפא לחוק העונשין), וכן ביצוע עבירה של כליאת שווא. כמו כן הורשע המערער 1 בביצוע עבירה שעניינה תקיפה הגורמת חבלה של ממש ונדון, בצרוף ענישה נלווית. המערער 1 נדון לעונש מאסר בפועל בן 22 חודשים והמערער 2 נדון לעונש של 16 חודשי מאסר בפועל. על המערער 3, שהורשע אך בגין סיוע לסחיטה בכוח וסיוע לכליאת שווא, הושת עונש של 8 חודשי מאסר בפועל. ערעורם של המערערים על חומרת עונשם- נדחה.

· בע"פ 2116/09 רפאיעה נגד מדינת ישראל (21.4.09), נדון עניינו של מערער, בעל עבר פלילי מכביד, אשר הורשע, על-פי הודאתו, בביצוע עבירות שעניינן- חטיפה לפי סעיף 369 לחוק העונשין, תקיפה הגורמת חבלה של

ממש, לפי סעיף 380 לחוק הנ"ל, איומים, לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל והדחה בחקירה, לפי סעיף 245(ב) לחוק הנ"ל. ודוק, המערער הגיע לבית אחיו- המתלונן, איים על אחייניתו שיעקוב אחריה ואם תתלונן במשטרה יהרוג אותה. בהמשך, שב לבית המתלונן ואיים עליו, ולאחר מכן חזר למקום עם אחיינו ותקף את המתלונן תוך שהוא בועט בו. המערער הורה לאחיינו להכניס את המתלונן לרכב, ובמהלך הנסיעה היכה את המתלונן באגרופים ואיים שיירה בראשו ויסיים את הסיפור. המתלונן חולץ על-ידי אנשים שזהותם אינה ידועה שהסיעוהו לבית-חולים תוך שהותירו אותו בכניסה. למתלונן נגרמו חבלות של ממש בפניו ובראשו, נפיחות ודימום באפו, ופצעי שפשוף והמטומות. על המערער נגזר עונש מאסר בפועל בן 25 חודשים והופעל מאסר על תנאי בן 8 חודשים במצטבר. ערעורו נדחה. יוער בנקודה זו, כי במקרה שבפנינו, בניגוד למקרה הנ"ל, לא נחבל המתלונן בגופו וכן כי עברם של הנאשמים נקי.

בע"פ 6271/15 פלוני ואח' נ' מדינת ישראל (6.1.16) נדחה ערעורם על חומרת העונש של שני המערערים שהורשעו, מכוח הודאתם, בביצוע עבירות של חטיפה וסחיטה באיומים, אשר בוצעו במטרה לגרום למתלונן להודות שבנו רצח את בנו של מערער 1. על מערער 1 הושת עונש של מאסר בפועל לתקופה של 8 חודשים ועל מערער 2 הושת עונש של 10 חודשי מאסר בפועל, זאת בצד ענישה נלווית, חרף המלצת שרות המבחן להשתת ענישה בדמות של מאסר בעבודות שרות. נקבע במקרה הנ"ל מתחם עונש הולם שנע בין 8 עד 20 חודשי מאסר בפועל, לגבי קבע בית המשפט העליון כי הוא ראוי ומקל דיו, ומתחשב במניע לביצוע העבירות, הנעוץ במותו הטרגי של בנו של מערער 1 בקטטה, וכן בכך שהמתלונן לא נפגע פיזית במהלך האירוע.

בת"פ (מחוזי חיפה) 8819-02-12 מ"י נ' בן דהן ואח' (11.9.12) הושת על נאשם 1 שהורשע, עפ"י הודאתו, בביצוע עבירה של סחיטה בכוח, בצוותא חדא, מכוח סעיף 427(ב) סיפא וסעיף 29 לחוק העונשין, בצד עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, עונש של 12 חודשי מאסר בפועל בצד רכיבי ענישה נילוויים, ואילו על נאשם 2 בתיק הנ"ל הושת עונש מקל של מאסר על תנאי, בצד צו מבחן וצו של"צ, זאת בהינתן המלצת תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם הנ"ל שהיה בעת הרלוונטית חייל בשירות סדיר.

37. לאחר שסקרתי את הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות על ידי הנאשמים, ושקלתי את נסיבות ביצוע העבירות לגבי כל אחד מהנאשמים, לרבות מכלול הנזקים שנגרמו ע"י מעשיהם, כנטען ע"י ב"כ המאשימה, וכן ובחנתי את מדיניות הענישה הנהוגה בגין עבירות דומות, לרבות את הפסיקה אליה הפנו ב"כ הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי מתחם העונש ההולם בתיק זה בעניינו של נאשם 1 נע בין עונש של 18 חודשי מאסר בפועל לעונש של 48 חודשי מאסר בפועל, וכי מתחם העונש ההולם הראוי בעניינו של נאשם 2 נע בין עונש של 12 חודשי מאסר בפועל לעונש של 36 חודשי מאסר בפועל.

38. במסגרת בחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, אציין לגבי שני הנאשמים את הודאתם בעובדות כתב האישום המתוקן, מיד לאחר תיקון כתב האישום באופן המקל עם הנאשמים. הודאת הנאשמים, אמנם לא חסכה את העדת חלק מעדי התביעה, לרבות המתלונן, אולם היא חסכה מזמנו היקר של בית המשפט ואת העדת יתר העדים. אינני מתעלמת מכך שתסקירי שירות המבחן מלמדים בדבר לקיחת אחריות חלקית על ידי הנאשמים לביצוע העבירות, כמו גם מכך ששירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית כלשהי בעניינם של הנאשמים. אציין בנקודה זו כי שירות המבחן

מעריך קיומו של סיכון משמעותי להישנות ביצוע העבירות על ידי נאשם 2 בתחום האלימות, ברמת חומרה בינונית של עבירות, וכן ממליץ להשית על נאשם 1 עונש מוחשי וקונקרטי. לטובת שני הנאשמים, אציין את עברם הנקי ללא רבב, את גילם הצעיר ואת העובדה שמאז ביצוע העבירות, לא הסתבכו כלל בפלילים, דבר המלמד כי ההליך המשפטי מהווה, מבחינתם, כאלמנט של הרתעה. עוד אציין, לקולה, את נסיבותיו האישיות הקשות של נאשם 1 שגדל, כאמור, בצל אב המכור לסמים, בתנאים רגשיים קשים, נוכח גירושי הוריו ואי תמיכתם בו. כן אציין כי נאשם 1 נפגע כלכלית בעטיו של מעצר הבית בו הוא נתון מזה תקופה ממושכת, כפי שעולה מעיון בתסקיר ומדבריו בדיון בפניי. לגבי נאשם 1 אוסיף את העובדה שהביע בפני שרות המבחן צער וחרטה וכן אמפטיה למתלונן, כמו גם את התרשמות שירות המבחן לגבי הפסקת שתיית אלכוהול על-ידי נאשם 1, בעקבות ההליך הטיפולי שעבר, ולגבי קיומו של סיכון נמוך להישנות ביצוע עבירות דומות על-ידו בעתיד. לטובת נאשם 2, אציין את נסיבות חייו הקשות- נאשם זה גדל אף הוא בצלו של אב מכור לסמים, נאלץ לסייע בפרנסת המשפחה וחוזה היעדר תמיכה רגשית ע"י הוריו. לגביו מצוין בתסקיר כי ההליך המשפטי בתיק זה השלכה הרתעתית עליו, וכן מומלץ, כאמור, כי ישולב בהליך טיפולי בשב"ס אם יושת עליו עונש של מאסר בפועל בתיק זה.

39. לאחר שנתתי דעתי למכלול הנסיבות הנ"ל שאינן קשורות בביצוע העבירות והעולות, כאמור, מטעוני ב"כ הצדדים ומתסקירי שרות המבחן, כמו גם להיות הנאשמים נתונים במעצר בית במשך תקופה ממושכת, הגעתי לכלל מסקנה כי מן הראוי להשית על כל אחד מן הנאשמים עונש של מאסר בפועל, עפ"י הרף התחתון של מתחמי העונש ההולם שנקבעו על-ידי לעיל, זאת בצד רכיבי ענישה של מאסר מותנה ופיצוי לטובת המתלונן.

40. סיכומי של דבר, אני דנה את כל אחד מהנאשמים, כדלקמן:

נאשם 1

- למאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים, בניכוי ימי מעצרו (מיום 29/6/14 עד ליום 17.9.14).
- למאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא לבל יבצע נאשם 1 עבירה לפי סעיף 369, סעיף 427 ו/או סעיף 428 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ויורשע בגין אחת או יותר מהן.
- הנני מורה לנאשם 1 לפצות את המתלונן פיצוי בסכום של 20,000 ₪, אשר יופקד על ידו עבור המתלונן בקופת בית המשפט, זאת עד ליום 1/8/17.

נאשם 2

- למאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים, בניכוי ימי מעצרו (מיום 29/6/14 עד ליום 17.9.14).

עמוד 12

שב"ס מתבקש לבחון את אפשרות שילובו של נאשם 2 במסגרת טיפולית בין כתלי בית הכלא, זאת נוכח המלצתו של שרות המבחן בעניין זה.

· למאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים והתנאי הוא לבל יבצע נאשם 2 עבירה לפי סעיף 369, סעיף 427 ו/או סעיף 428 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ויורשע בגין אחת או יותר מהן.

· הנני מורה לנאשם 2 לפצות את המתלונן פיצוי בסכום של 20,000 ₪, אשר יופקד על ידו עבור המתלונן בקופת בית המשפט, זאת עד ליום 1/8/17.

על המאשימה להמציא העתק מגזר הדין למתלונן וכן עליה להמציא לתיק בית המשפט בכתב, תוך 7 ימים, את פרטיו העדכניים של המתלונן.

המזכירות תמציא העתק מגזר הדין לשרות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ד שבט תשע"ז, 20 פברואר 2017, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.